

Yeryüzünden notlar

Prof. Dr. M. İhsan Karaman

1962 yılında İstanbul'da doğdu. 1986'da İÜ İstanbul Tıp Fakültesi'nden mezun oldu. 1991 yılında üroloji uzmanı oldu. 1994'de bir yıl kadar Houston-ABD'de Baylor College of Medicine'de misafir ürolog olarak çalıştı. 1996'da doçent, 2008'de ise üroloji profesörü unvanını aldı. 2011 yılında da çocuk ürolojisi yandal uzmanlığı diploması alan Karaman, halen İstanbul Üniversitesinde Tıp Tarihi ve Etik doktora programına da devam etmektedir. Prostat kanseri konusunda hazırladığı bir bilimsel kitap, katkıda bulunduğu 30'dan fazla kitap bölümü yazarlığı, 250'den fazla ulusal ve uluslararası alanda yayımlanmış bilimsel çalışması ve almış olduğu 500'ün üzerinde uluslararası atıf mevcuttur. Karaman'ın "Cinsel Sağlıktan Mutlu Aileye" isimli popüler eğitim kitabı da 2012 yılında yayınlandı. Dünya İslami Tıp Birlikleri Federasyonu (FİMA) Başkan Yardımcısı, Yeryüzü Doktorları Türkiye Yönetim Kurulu Başkanı ve Türkiye Yeşilay Cemiyeti Genel Başkanı olan Karaman, evlidir ve iki çocuk babasıdır.

Bu yazıda, Yeryüzü Doktorları hakkında kısa bir kurumsal bir bilgi aktarımından sonra, sınır ötesi sağlık hizmetlerinde görev alan gönüllülerin duygu ve düşüncelerini yansıtan anekdotlar sunacağım. Yeryüzü Doktorları Derneği; Türkiye, İngiltere ve Amerika Birleşik Devletleri'nden bir grup hekim ve sağlık çalışanının girişimi ile 2000 yılında Manchester/İngiltere'de kurulan bir uluslararası tıbbi ve insani yardım örgütüdür. 2004 yılında Türkiye Şubesi açılmıştır. Uluslararası alanda "Doctors Worldwide" olarak tanınan Yeryüzü Doktorları, temel sağlık ve tıbbi bakım hizmetlerine yeterince ulaşamayan ihtiyaç sahiplerine tıbbi ve insani yardım götürmek amacıyla dört kıtada otuzun üzerinde ülkede projeler yapmıştır ve yapmaktadır.

İngiltere ve Türkiye'de hayır kurumu olarak kayıtlı bulunan Yeryüzü Doktorları, Kızılay- Kızılhaç Federasyonu ve Birleşmiş Milletler Ekonomik ve Sosyal Konsey'in (ECOSOC) istişari statüdeki üyesi olup, BM En Az Gelişmiş Ülkeler Sivil Toplum Forumunun (UN-LDC's NGO Forum) on yıllığına ev sahibi ülke koordinatörlüğünü yürütmektedir. BM İnsani Yardım Ofisi (OCHA), Dünya Sağlık Örgütü (WHO), UNICEF, İslam İşbirliği Teşkilatı (OIC) gibi kuruluşlara akredite projeler gerçekleştiren Yeryüzü Doktorları, ulusal anlamda da Başbakanlık Türk İşbirliği ve Koordinasyon Ajansı Başkanlığı (TİKA), Başbakanlık Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı (AFAD), Sağlık Bakanlığı ve Türk Kızılayı gibi kurum ve kuruluşlarla ortak projeler yürütmektedir.

Misyon değil, merhamet!

Yeryüzü Doktorları, yardıma muhtaç bölgelere sadece sağlık yardımı ulaştırmak için gider. Bu çabaların başka hiçbir amacı, misyonu ve beklentisi yoktur. Yeryüzü Doktorları çatısı altındaki profesyonel çalışanların ve gönüllülerin çalışma biçimini; kişisel görüşler, inançlar, aidiyetler değil, tüm dünyaya deklare edilmiş ilkeler belirler. Titizlikle korumaya çalıştığımız bu ilkeleri şöyle sıralayabiliriz:

Zarar vermemek: Yeryüzü Doktorları, hekimliğin "Öncelikle zarar verme" ilkesi gereği yapılacak olan yardımların sonuçlarını düşünür; bireysel, toplumsal ve çevresel etkisini hesaplar; yapılacak yardımlarda zarar vermemeyi, ahlaki bir vecibe sayar.

Özerklik ve bilgilendirme: Yeryüzü Doktorları, iyi hekimliğin önkoşullarından ve tıp etiğinin temel düsturlarından olan özerklik ilkesine uyarak, tıbbi müdahalede bulunacağı hastalara tedavinin detayları, muhtemel sonuçları ve çıkabilecek komplikasyonlar konusunda bilgi verir, hastaları aydınlatır.

Meşru ve bilimsel metot uygulama: Yeryüzü Doktorları, bilimsel ve faydası kanıtlanmış tanı ve tedavi yöntemlerine, koruyucu hekimlik ilkelerine bağlı kalarak faaliyetlerini gerçekleştirir. Hiçbir suretle hastaların tanı ve tedavisinde bilimsel olmayan yöntemleri, gerekli bilimsel aşamalardan geçmemiş, ruhsatlandırılmamış kimyasal, farmakolojik, biyolojik maddeleri ilaç olarak kullanmaz.

Gizlilik: Yeryüzü Doktorları, tıbbi desteğe ihtiyaç duyan hastaların bilgilerini, hasta izin ve onayı olmadan üçüncü kişilerle paylaşmaz.

İnsana saygı ve hekim tarafsızlığı: Yeryüzü Doktorları, faaliyetlerinde insan sağlığına, hayatına ve kişiliğine saygı gösterir. Hastaların cinsiyeti, ırkı, milliyeti, dini, mezhebi, ahlâki düşünceleri, kişiliği, sosyal konumu ve siyasal düşüncesine bakmaksızın muayene ve tedavi konusunda en üst düzey dikkat ve özeni gösterir.

Yetkinlik dışı faaliyette bulunmama: Yeryüzü Doktorları, tıbbi görevlerini yerine getirirken gecikmenin hasta yaşamını tehdit edebileceği zorunlu durumlar dışında; kendinde olmayan özel bilgi, beceri gerektiren bir girişimde bulunmaz.

Olağanüstü durumlar ve savaş: Yeryüzü Doktorları, her durumda ve şartta evrensel tıbbi etik kurallarını, yansızlıkla uygular. Savaş, tehcir ve iltica gibi olağanüstü durumlarda tıbbi yardım hizmeti alması gereken insanlara evrensel hukuk ilkeleri çerçevesinde yardım eder.

Ayrıca, Yeryüzü Doktorları tüm kültür ve medeniyetlerde kabul görmüş ahlaki ve insani değerlere saygı duyar. Bu çerçevede insan kutsallığı, ahlakilik, tevazu, diğerkâmlık, dürüstlük ve güvenilirlik, bağımsızlık, açıklık, adalet, hakkaniyet, hürriyet, saygınlık, hoşgörü, mahremiyet, hizmet, yardım, sağlığın devamlılığı ve korunması gibi insani ve toplumsal değerleri korur ve yüceltir.

Yeryüzü Doktorları profesyonel çalışanları ve gönüllüleri, davranışlarında her türlü yerel ve kültürel hassasiyetleri dikkate alır ve saygı duyar. Gelenek ve göreneklerin insanların doğuştan getirdikleri bir hak olduğunu kabul eder ve hizmetlerinde bu özellikler nedeni ile ayrımcılık yapmaz.

Faaliyet alanları:

Yeryüzü Doktorları, görev tanımı ve vizyonu gereği, gerek ulusal gerekse sınır ötesi sağlık hizmetlerini üç faaliyet alanında gerçekleştirmektedir. Bunlar;

1. Acil tıbbi ve insani yardım: İster insan, ister tabiat kaynaklı olsun felaket durumlarında, kısa vadeli acil müdahale, yardım ve tedavi hizmetleri.

2. Uzun vadeli-kalıcı sağlık hizmetleri: Yetersiz hijyen, kötü hayat şartları, fakirlik, açlık, kıtlık gibi nedenlerle gelişebilecek hastalık ve salgınların önlenmesi amacıyla, genişletilmiş tıbbi yardım ve bakım hizmetleri

3. Rehabilitasyon, yeniden yapılandırma ve tıbbi eğitim: Özellikle ülkenin veya bölgenin kendi sağlık çalışanlarını kapsayacak şekilde, sağlık sisteminin ve tıbbi hizmetlerin yeniden düzenlenmesidir.

Niçin gönüllüüz?

Yeryüzü Doktorları, yeryüzünde muhtaçlara yardım etmek için çalışan, onların acılarını dindirmek için çaba sarf eden her meslekten gönüllüsünü bir anlamda "Yeryüzü Doktoru" olarak kabul ediyor. Bize göre; insanlığa ve iyiliğe dair kalbinde bir dert taşıyan, sadece insanların değil insanlığın da yara aldığı her coğrafyaya şifa vesilesi olma gayretiyle her türlü şahsî menfaatlerinden bağımsız olarak ortaya koyabilen vicdan sahibi her insan, Yeryüzü Doktorları gönüllüsüdür. Yeryüzü Doktorları gönüllüsü, "orada ve her yerde" bir iyilik elçisidir.

Yeryüzü Doktorları'nın doktordan mühendise, ev hanımından mimara, hemşireden öğrenciye, bilgi-işlemciden eczacıya, basın mensubundan sanatçıya uzanan yelpazedeki 3000'den fazla gönüllüsü, sağlık hizmeti ve eğitimlerinden lojistiğe, ofis çalışmalarından afet arama ve kurtarma çalışmalarına kadar uzanan geniş bir alanda muhtaç coğrafyalara ulaştırılan yardım hizmetlerine insan ve insanlık uğruna emek vererek ciddi katkıda bulunmaktadır.

İşte bu gönüllü iyilik elçilerinden biri, Göğüs Hastalıkları Uzmanı Dr. Levent

Bu güneş bizim, bu ay bizim, bu yeryüzü bizim. Onların da değil mi aynı zamanda? Bizler sıcağı evlerimizde huzur içinde yatarken onlar kumun ortasında yanmaktalar. Vücudunda açılan bir delikten dışıkların öylece akmasını seyreden bir çocuğu hayal edebilir misiniz? Ya onun başında bekleyen çaresiz annenin gözündeki ümitsiz bakış, teslimiyet, canından bir parçanın günden güne eriyip gitmesi... Anlayabilir miyiz bu kadarını?

Dalar, niçin gönüllü olduğunu şöyle anlatıyor: "... İnsan kısacık ömründe neler biriktirebilir? Neden biriktirmek ister? İnsan, kendine itiraf etmese, etmekten korksa da çok güçsüz, minicik olduğunu bilir. Büyümek ve güçlü olmak ister. Tüm ömrün amacı budur. Bunun için para biriktirir, zenginlik güçtür. Şan ve şöhret biriktirmek ister, itibar güçtür. Adalelerini geliştirir. Güçlü ve değerli hissetmek için biriktirir de biriktirir. Ama zaman bunların hepsini sizden geri alır. Kabre indiğinizde toprak olan yine toprağa döner, üstünüzü biriktirdikleriniz örter.

Oysa güçsüz olduğunu bilen için farklı bir yol vardır. Elinde olanı, vücudunu ve aklını, iyilik, erdem ve güzellik biriktirmek için kullanmak. Mevlana, "dünya hayatı bir denize, sen de bir gemiye benzersin" diyor. "Deniz suyu geminin yanında ve altında ise gemi seyrini tamamlar, limana güvenle varır. Ama geminin içine girerse gemi batar, dibi boylar" diyor. Deniz suyunu dışarıda bırakmanın yolu ise açık. Dünyaya dair arzuların, seni tevazu ve merhamette kararlı kılmalı. Şöyle diyeceksin: "Ben bir nehirim. Yol boyunca her şeyi taşırım. Tarlalar sularım, balıklar beslerim, kenarında çiçekler, ağaçlar büyür. Çocuklar üstümde kayak yüzdürür. Sona ulaştığımda hiçbir şey birikmez bende, denizde kaybolurum."

O zaman eşyaları, anıları, dünyaya dair her şeyi sırtında taşımak doğru değil, çok da yorucu. Taşındığını kalbinde taşımak lazım. Dünyada güçlü olmak için biriktirdiklerinizi, ilminizi, paranızı... Vicdanınızı korumak için dağıtmak doğru belki ama yeterli değil. Vicdanın kendisi olmak gerek. Cenab-ı Hak "Yalnız benim nimetimle rahatlayın, o sizin toplayıp yığıldıklarınızdan daha hayırlıdır" diyor. Şöyle düşünüyorum: Ben işte, geçip gidiyorum. Geçtiğim yerlerde beni kimse bilmesin, ama çiçekler açsın. Kirlenmiş olan, taşıdığım suyla yıkansın. Tarlalar, taşıdıklarıyla ekin versin. O yüzden ben yoksul, mazlum çocukların gülümsemelerini; acısı dinmiş bir annenin yüzündeki rahatlamayı, gerçekten sevildiğini gören bir insanın gözündeki ışıltıyı biriktiriyorum. Mezara indiğimde biriktirdiğim her şey geri alınacak, toprak olan yine toprak olacaksa, çocuk gülümsemeleri benden dünyaya geri döndüğünde dünya daha aydınlık olur belki. Üstüme kendi biriktirdiklerim devrilecekse, altında kaldığım ağırlığı daha kolay taşıyım belki. Ben bu yüzden gönüllü oluyorum."

Uykusuz geceler boyu

Yeryüzü Doktorları gönüllüleri gibi sınır ötesi sağlık hizmetlerine katılanların, özellikle dünyanın en fakir ve muhtaç coğrafyasını teşkil eden Afrika'daki görevlerden gelenlerin yaşadığı ortak bir kader var: Uykusuz geceler boyunca,

şahit olduklarını düşünmek! Ağlamak, çırpınmak ve bir şeyleri değiştirebilmek için, şahit olduklarını herkesin hissedip bir şeyler yapması için haykırmak. İşte bunlardan biri de Nijer dönüşünde duygularını dile getiren gönüllümüz Sabire Hemşire. Bakın, neler söylüyor: "... Yeniden Nijer'deydik çok şükür. Hepimiz bir parça oradayız aslında, çünkü bir yanımız onlarla kaldı. Vermeyi bilen, karanlığa ışık olan, düşenin elinden tutabilen yanımız orda kaldı. Şefkatimizi de yanımıza alıp kendi dünyamıza geri döndük yeniden. Her şeyi olan, ama hiçbir şeyi yokmuş gibi davranan yanlarımızla yeniden döndük küçük hayatımıza. Şimdi sorgulama zamanı kendimizi. Nasıl yaşıyoruz, daha fazla ne yapabiliriz? Bu güneş bizim, bu ay bizim, bu yeryüzü bizim. Onların da değil mi aynı zamanda? Bizler sıcacık evlerimizde huzur içinde yatarken onlar kumun ortasında yanmaktalar. Hepimize bahsedilmiş bu kocaman yeryüzünü onlara da yaşanılır kılmak için neler yapmalıyız. Yaptığımız hizmetleri kalıcı kılsak gözümüz arkada kalmaz. Öncelikle bunları düşünmeli, bir yol haritası çizmeliyiz. Elimizde bir poşet şekerle, o tatlı, masum çocukların deyişleriyle "bonbon" dağıtarak bir şey yapamayız. Anlık sevinçlerle sadece kendimizi kandırıyoruz aslında. Küçük siyah bir el, beyaz bir ele avuç açıyor ve içine bonbon koyuyoruz. Bu belki de bizim kendi nefsimizin bir kandırmacası. Vererek mutlu olup egolarımızı tatmin ediyoruz belki de. Ama bir yere kadar hepsi. Verdik, geldik ya şimdi, hayat orada öylece bıraktığımız gibi devam ediyor. Şekerler tükendi, elbiseler yırtıldı. Paylaştık, yardım ettik, hissettik, yalnız olmadıklarımızı gösterdik. Bizi bulan hastayı ameliyat ettik. Ya yarın gelen, sonra gelen, onlar n'olucak şimdi? Kim tutacak ellerinden, kim ışık olacak karanlığa?

Şimdi başlıyor asıl mesele. Afrika'da daha neler yapmalıyız, neler bırakmalıyız? Geleceğin ümitleri olan çocukların oturacak bir sıraları bile yok hatta bir sınıfları bile. Ya hastane adına yapılan o zifiri karanlık, kuytu odalarda yatan çocuklar, anneler, babalar, onlar n'olucak şimdi? Çaresizce, kuru bir yataкта ölümü beklemek nedir, bilebilir miyiz? Yatarken beklemek! Bunu hangimiz hayal edebiliriz? Oralarda çok sıradan bu. Kader adeta, başka seçenek yok! Vücudunda açılan bir delikten dışkıların öylece akmasını seyreden bir çocuğu hayal edebilir misiniz? Ya onun başında bekleyen çaresiz annenin gözündeki ümitsiz bakış, teslimiyet, canından bir parçanın günden güne eriyip gitmesi... Anlayabilir miyiz bu kadını?

Bir hastane, bir okul neleri değiştirmez, bir düşünsenize. Sağlıklı nesiller üreten beyinler var etmez mi bir memleketi. Öyleyse, öncelik insan yetiştirmekten

geçecek belki de. Acil ihtiyaçlara sonuna kadar yardım edip çözüm bulmanın yanında, sağlıklı bir yaşamı nasıl devamlı kılabiliriz, bunu planlamalıyız, hayata geçirmeliyiz. Ayakta kalabilen her toplum büyük bedeller ödemiştir. Yıllarca sömürülen, uyutulan, üstü örtülen Afrikalıyı bizler silkelemeli, uyandırmalıyız. Artık bebekler ölmesin, yeni anne olan kadınlar bebeklerine sarılabilsin diye insanlık adına bir şeyler yapabiliriz. Ancak o zaman insanlığımızın hakkını verebiliriz.

Gittim, gördüm, hissettim paylaştım. Dokundum ben o acıya. Tüm yaşadıklarım gerçektir. Ölümü bekleyen o küçük kız çocuğu gerçektir! Doğum yapmayı başaran, ama yaşamayı başaramayan, yavrusunu emziremeyen anne gerçektir. Gerçeğin ta kendisiydi hem de. Bütün bu trajediyi kendi süslü hayatımızın neresine koyabiliriz, sıcak çorbamızı nasıl gülümseyerek içebiliriz. Bütün bunların altında eziliyorum şimdi. Aklim almıyor bu yalnızlığı. Kendi hayatlarında acıyla, yoksullukla, hastalıklarla, cehaletle yalnız bırakılmış kocaman bir toplum. Tüm bu gördüklerimin altında kaldım, ezildim, utandım insanlığımdan. Ve şimdi ümit etmek istiyorum, duygularımı paylaşıp çözümleri yaşamak, çareleri görmek istiyorum. Herkes bilsin istiyorum; şimdi çok uzaklarda bir bebek ağlıyor, ölüyor... Bunları düşünüp herkesin huzuru kaçsın istiyorum. Bir kıpırdanma olur belki ve bizler daha çok yardım edebiliriz diye hayal etmek istiyorum. Bir şeyler değişsin istiyorum. Aslında naçizane düşünüp duruyorum sadece. Ve sesleniyorum; yeryüzü hepimizin ve herkesin sağlıklı, mutlu yaşamaya hakkı var. Bu şans yakalamış insanların, bundan bihaber olanlara da yaşanılır kılmak gibi bir görevleri olduğunu anlatmak istiyorum. Şimdi hep beraber düşünelim ve elimizi taşın altına koyalım. Haydi, Afrika için bir şeyler yapalım. Size minnettarlıkla bakan, teşekkür eden bir çift sürmeli göz! Bunu yaşamak ne kadar güzel bilir misiniz? Bu, her şeye değer. Siz de yaşayın, yaşatın, ne dersiniz!"

İyi misin babacığım?

Bir başka insan hikâyesi de üroloji ameliyatları yapmak için gittiğimiz Kenya/Mombassa'da bizim önümüze çıktı. Görev dönüşünde kaleme aldığım notlara birlikte göz atalım: "... Resimde görülen ihtiyar zat Kenya/Mombassa'da yaşayan bir yeryüzü sakini. 75 yaşında. İdrar yolunda tıkanma olmuş, doktorlar normal yoldan sonda takamayınca göbek altından delerek karnına bir boru yerleştirmişti. Son 7 senedir idrarı bu borudan bir torbaya geliyordu. Kenya'da sosyal güvenlik sistemi olmadığından özel ve devlet hastanelerinde ameliyatını yaptıramadı, buna maddi imkânları yetmiyordu. Bir ay önce radyoda bir anons duydu, yeryüzünün bir yerle-

rinden onun vatanına, şehrine ürologlar gelecek ve Sayyida Fatima Hastanesinde prostat ameliyatları yapacaklardı. Hem de kesip biçmeden, kapalı yolla, endoskopik olarak. Bu hastane bir hayır cemiyetince destekleniyordu, ameliyatı için bir ücret ödemesi gerekmeyecekti. Karar verdi, müracaat etti. Tetkikleri yapılarak ameliyat için hazırlandı ve hayatının dönüm noktası olacak günü beklemeye başladı. 12 Ocak 2011 sabahı, o hastanede, orada ve her yerde olmak için adanmış yeryüzü doktorlarınca ameliyat edildi. Hayatının ilk ameliyat tecrübesiydi bu. Korkuyor, titriyordu. Spinal anesteziyle yapılan ameliyatı sırasında kendisine "iyi misin babacığım" diye soranlara çenesi titrediğinden cevap veremiyordu. Çok değil, 40 dakika sonra ameliyatı bittiğinde ise yıllardır olmadığı kadar mutluluk doluydu. İnanamıyordu, 7 yıldır hayatının her saniyesini birlikte geçirdiği idrar torbasından kurtulmak, herkes gibi gönlünce sokaklarda dolaşmak, sorunlarını özgürce sevmek. Kenya'da, Mombassa'da... Hayatın tadına yeniden varan 75'lik bir ihtiyar, bilmediği, tanımadığı, belki bir daha hiç görmeyeceği "Yeryüzü Doktorları"na dua ediyor, insanlığın var olduğuna ve yer küresi döndükçe iyiliğin var olacağına bir kez daha inanıyordu. Birkaç gün sonra tekrar torunlarını kucağına alacak, onlarla fakir ama mutlu sofralarına oturacak olan Kenyalı bu ihtiyar, bilmese de, tanımasa da ezelde kardeş olduğu bir insan evladının, bir Yeryüzü Doktorunun elinden şifa bulmuş, ebede kadar söylenecek bir kardeşlik türküsünün dizeleri olmuştu artık..."

Çağın siyah aynası: Afrika!

Nihayet, sizlerle paylaşmak istediğim son anekdot, Doğu Afrika kıtlık ve kuraklık krizi sırasında Başbakan Sayın Recep Tayyip Erdoğan'la birlikte yaptığımız Somali ziyaretinden sonra kaleme aldığım duyularım olacak. Burada, aslında sınır ötesi sağlık hizmetlerinde birçok gönüllünün karşılaştığı yeryüzü gerçeklerinin ve bunların insan vicdanında açtığı derin yaranın haykırışlara dönüşmüş resmini göreceksiniz:

"... Ben, Somali'de, yitirilmiş umutların, kayıp giden hayatların, göz pınarlarını kurutan yığınla acının tanığı oldum. Zaman tüneline belki 100 yıl geriye gittim; "biz buradayız, bu haldeyiz; siz neredesiniz, insanlık nerede" diyen bakışların tanığı oldum.

Yeryüzünde... Afrika'da... Somali'de... Mogadişu'da... Bir anne ve kucağında can çekişen yavrusunun tanığı oldum. Bir varmış, bir yokmuş misali aniden yok oldu yavrucağ. Zaman dondu adeta. İnsanlığımdan soyundum. Acziyetimi büründüm. Anın vacibi utanç da olsa az gelirdi, utandım.

Düşündükçe ürperdim: Hesapların görüldüğü günde, cansız bedenleri çöplüklere atılan Somalili çocuklara "hangi suçlarından öldükleri" sorulduğunda... Biz ne diyeceğiz? Biz, Somali'de, Kenya'da, Etiyopya'da boncuk gözlü çocukların bir yıldız gibi bu hayattan kayıp gitmesini seyrettik insanlık olarak. Koca bir dünya idik, BM idik, süper devletler idik, petrol kralları idik. Ama köpek mamalarına verdiğimiz paranın yarısını bile ayıramadık, o masumlar açlıktan sürünerek ölmesin diye... Bizi affet ey Somalili, Kenyalı, Etiyopyalı, Sudanlı çocuk! Bizi affet!

Somali, çağın siyah aynasıdır. Eğer topyekûn insanlık, o aynaya bakmaya cesaret ederse, unuttuğu bu coğrafyada başkalarının doymak bilmez iştahları yüzünden aç ölen insanların acısını pervasızca seyreden kendi çirkin yüzünü görecektir. Aç ve muhtaç bırakıp, kavga ve çatışmalarından nemalandığı, katillerinin elinden lütfen gelecek üç lokma ekmeğe mahkûm kıldığı masumların; merhamet ve vicdanını kızgın çöllerde bırakıp sahra yolcularına tecavüzü zevk edinen vahşilerce kirletilince "canımı da al Yarab!" diye semalara avaz eden çaresiz annelerin ahı bir gün yeryüzünü tutacaktır.

On binlerce insan; bebek, çocuk, genç, yaşlı, kadın, erkek... Etrafı dikenli tellerle çevrili, çöpün, lağımın, hastalığın, perişanlığın kol gezdiği kamplara toplanmış... Aylarca yıkanmadan, günlerce yemeden, yıllarca gülemeden yaşıyor. Yaşamak denirse... Her birine bir insanın zor sığacağı, sopalara paçavraların sarıldığı bannaklarda birer ikişer aile... Gıda, su, hijyen, ilaç, aşı, şefkat, ilgi... Temel insan ihtiyaçlarının hepsinden mahrum halde ölümün nefesini duyuyorlar enselerinde. Bütün bir dünya bir hayaleti izler gibi nefesini tutmuş, bir film sahnesini seyrediyor adeta. Uzaktan, steril bir şekilde... Ve biz giriyoruz onların bu yeknesak dünyasına. Tenlerine, bedenlerine, ellerine, yüzlerine dokunuyoruz. Yoksulluklarını, çaresizliklerini kısa süreliğine de olsa sarıp sarmalıyoruz. Sevgiyle, şefkatle, çekinmeden kucaklıyoruz bebeklerini, ihtiyaçlarını... Bir saman alevi gibi, bir köpüğün sönmeyeceği gibi, o masum yüzler bir an aydınlanıp sonra yine aynı karanlığın içine yuvarlanıyor. Tarifsiz acılar ülkesinin güzel insanları...

Şimdi kıyam zamanıdır dostlar; açıkta ve gizlide, gecede ve gündüzde kıyama durup, arzın ve semanın sahibine açalım ellerimizi ve yakaralım: "Cennet kokulu çocuklar ölmesin, anneler kan ağlamasın; yeryüzünde, Somali'de, Afrika'da..."

Bilal'lerin, Necaşi'lerin ülkesi yangın yeri. Sessiz çığlıkları dinsin, bütün bir beşeriyet o masumların ahıyla hâk ile yeksan olmasın diye bu yangına su dökme zamanıdır dostlar. Gelin hep birlikte

Yeryüzünde... Afrika'da... Somali'de... Mogadişu'da... Bir anne ve kucağında can çekişen yavrusunun tanığı oldum. Bir varmış, bir yokmuş misali aniden yok oldu yavrucağ. Zaman dondu adeta. İnsanlığımdan soyundum. Acziyetimi büründüm. Anın vacibi utanç da olsa az gelirdi, utandım. Ben, Somali'de, yitirilmiş umutların, kayıp giden hayatların, göz pınarlarını kurutan yığınla acının tanığı oldum.

Şu mübarek iklimde, sevdiğini geride bırakıp Somali'ye, Kenya'ya, Etiyopya'ya koşan tüm şefkat elçilerinin, yardım kurumlarının, Yeryüzü Doktorlarının kutlu çabasına destek verelim. Rabbimizin Beled Suresi'ndeki emrine uyulmuş ve varlığımızı yoksulluğun kurbanlarına harcayalım: "Yahut şiddetli bir açlık gününde kendisiyle yakınlığı olan bir yetimi yahut yerde sürünen bir yoksulu doyurmaktır."

Son söz

İşte Yeryüzü Doktorlarının hikâyesi budur. "Bu hikâyenin arka planında hangi saikler, hangi vicdani kaygılar var" dersiniz, son sözümüz de bu olsun: Hani, "Bir insana hayat veren, bütün insanlığa hayat vermiş gibidir" düsturumuz vardı ya, işte tüm Yeryüzü Doktorlarının Asya'da, Afrika'da, doğuda ve batıda, orada ve her yerde yaptığını yapabilmeyen; işte Yeryüzü Doktorlarına gönül vermenin, daracık bir ömre sınırsız bir anlam sığdırmanın, kendisine ihtiyaç duyulduğunda sağına ve soluna bakınmadan "ben varım" diyebilmenin sırrı bu inanç ve düşünce yatıyor.

Soruyorum size? Açlığın, sefaletin, çaresizliğin, savaşların ve bunların mahkûm kıldığı hastalık ve sakatlıkların bilinmeyeceği bir dünya mümkün mü? Neden olmasın? Yeryüzü Doktorları, bu evrensel hedefe varmak için yollarda. Bu kutlu seferin son durağı çaresizlikten bir insan tekinin dahi ölmeyeceği bir yeryüzü coğrafyasıdır. Varamasak da, hayatımızı o yolda harcamaktır muradımız. Orada ve her yerde! Dilerim Rabbimden, merhamet ete kemiğe bürünsün, iyilik tüm yeryüzünü kuşatsın.